

Чижова О. П. Особливості світовідчуття сучасної жінки у поетичній збірці Інни Гудковської „Птах кохання” / О. П. Чижова // Мовна палітра Луганщини : зб. матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф. (27 квітня 2012 р., м. Лисичанськ) / за заг. ред. О. М. Горошкіної. – Луганськ : Вид-во ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”, 2012. – С. 176-178

ОСОБЛИВОСТІ СВІТОВІДЧУТТЯ СУЧАСНОЇ ЖІНКИ У ПОЕТИЧНІЙ ЗБІРЦІ ІННИ ГУДКОВСЬКОЇ „ПТАХ КОХАННЯ”

О. Чижова

(Лисичанський педагогічний коледж)

У статті розглядається життєвий та творчий шлях талановитої поетеси Інни Гудковської. Також аналізується поетична збірка „Птах кохання”.

Ключові слова: поетична збірка, ліричний герой, „Птах кохання”.

Ім'я Інни Євгенівни Гудковської, талановитої поетеси, самотньої художниці, жінки зі складною долею (з самісінького дитинства - інвалідність через хворобу) та напрочуд міцною й привітною вдачею у її рідному місті (Лисичанськ, Луганська область) знайоме кожному. На жаль, час відбирає у кожного міста найцінніше - його митців: Інна Євгенівна пішла з життя у квітні 2011 року. Творчість І. Гудковської знайшла визнання ще за життя: літературні премії імені Володимира Сосюри, Михайла Матусовського, Володимира Даля.

З довгої ниви життя поетеса збирала і зберегла для поціновувачів чималий врожай творів, серед яких поетичні посідають чільне місце. Безперечно, справжньою перлиною з поетичної спадщини І. Гудковської є українськомовна збірка із промовистою назвою - „Птах кохання”. Збірку написано традиційною для поетеси формою - верлібром, яка дозволяє висловлювати думки, оминаючи суворі закони римування. Перша асоціація, яка виникає при уявленні образу птаха кохання - це синій птах (такі митці як Моріс Метерлінк, Чарльз Буковські, Тетяна Хлівнюк, Олег Горбань та ін, зверталися до нього у

своїй поезії). Синій птах у Інни Гудковської це не просто птах щасливої вдачі, а неодмінно - птах кохання, бо, як стверджує поетеса, саме „від мерехтіння крил птахів кохання людство почало своє існування" (Гудковская И. Во имя общения: Живопись, стихи, графика. - Лисичанск, 2007. - 397 с; с. 186). Чи не таким і уявляється багатьом із нас справжнє кохання: легким і похлилим, невловимим, в чомусь примарним? Ось ніби тримаєш його в руках, лише мить - і воно відлітає з невідомої або досить вагомої (але чи легше від того?) причини. Принаймні, авторка презентує себе як жінку, яка

Однаково закохана

У лани, ліси, річки, гори,

Але понад усе приваблює людина -

Ось чому плентаюсь за нею,

Відверто, невпинна... (с. 204)

Лірична героїня віршів - сучасна жінка, містянка, яка живе сьогодні, але ні за що не покине своїх спогадів („Спогадів валізи... Залишити їх? Не бажано", с.197), цінує довколишню красу („для дійсного митця довкілля - дорогоцінностей скарб"), приречена „моделювати осель інтер'єри" (с. 200), помічає „бруньку-терориста" і „гуртовий стриптиз дерев" у зимовому лісі (с. 206).

Філософські мотиви збірки заявлені у наступній проблематиці: проживання сучасною людиною тих самих складнощів, що й-багато віків тому („чи було у світі, ніж тепер, краще?" (с, 190), самотність людини у цьому світі, краса рідної мови („важливо, щоб твоє ім'я не загубилося серед її перлин", (с, 186), благання неньки-Землі до людей: „Не руйнуйте красу, не спаплюжуйте кохання!" (с. 194), Але найголовнішою є тема кохання, де разом із надією, щастям, очікуванням весни („Весно! Неперевершена майстриня чаклування! Забери усіх до полону кохання!, с. 199) - біль зради і... риторичні питання, які відкривають незцілені рани жіночої душі („що, коли тобі це не минеться?" { с. 189): „яку обрати зброю для захисту від зради?" (с. 194); „знову. Весно, ти з'явилася одна?" (а 198).

Кольорова семантика збірки досить виразна, та і як може бути інакше,

якщо сама авторка переконана, що найголовніше - це „спільне полотно життя фарбами почуттів малювати" (с, 188). Провідним є синій колір і його відтінки (*сяюче синє*) - „весняний пролісок", „синя парасолька неба" (с, 200), „небезпечна блакитна крига" (с, 204), „небо блакитнооке" (с, 207): жовтий: „блискавичні, напрочуд яскраві жовті квіти" (с. 206), „золотаві кущі" (с. 191), червоний у незвичній інтерпретації - червона красуня-шиттіина плаче „скам'яюлими на морозі сльозами" (с, 208).

Отже, мовна палітра поетичних творів Інни Гудковської – це тонкий емоційний інструментарій світовідчуття сучасної жінки.